

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci

Poslovni broj: P-430/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima OIB: 77561654785, po sucu Snježani Kozina kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Snježane Došen iz Vinkovaca, Josipa Lovretića 94, OIB: 28608917900, zastupane po punomoćniku Ivanu Kalauzu, odvjetniku iz Vinkovaca, protiv tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 8. listopada 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljaice u zamjeni Vedrana Bikića, odvjetnika iz Vinkovaca, i punomoćnika tuženika u zamjeni Lane Biljan, odvjetničke vježbenice u uredu Davora Čavara, odvjetnika iz Vukovara, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom dana 15. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka nepoštene ugovorne odredbe točke III. Ugovora o kreditu broj 0000009112 od 12. veljače 2010. zaključenog između tužiteljice kao korisnika kredita i prednika tuženika, Banco Popolare Croatia d.d., kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovoreno da će od iznosa kredita Kreditor ustegnuti jednokratne naknade i druge troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge koje obavlja Kreditor.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da isplati tužiteljici Snježani Došen iz Vinkovaca, Josipa Lovretića 94, OIB: 28608917900, iznos od 267,02 eura (dvjesto šezdest sedam eura i dva centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 23. 2. 2010. do isplate, i to za period od dospijeca do 31. 7. 2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a u periodu od 1. 8. 2015. do 31. 12. 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 %, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka

primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužiteljici Snježani Došen iz Vinkovaca, Josipa Lovretića 94, OIB: 28608917900, nadoknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 358,75 eura (tristo pedeset osam eura i sedamdeset pet centi) sa zateznim kamatama, tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude tj. 15. listopada 2026. do isplate, prema stopi propisanoj odredbom članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva u odnosu na parnični trošak u iznosu od 30,00 eura (trideset eura) kao neosnovanom.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je po punomoćniku 7. srpnja 2026. podnijela tužbu ovome sudu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

1.1. U tužbi navodi da je 12. 2. 2010. zaključila sa Banco Popolare Croatia d.d., prednikom tuženika, Ugovor o kreditu broj: 0000009112, a prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužiteljici kao korisnici kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 6.900,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti.

1.2. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik u Ugovor o kreditu od 12. 2. 2010. ugradio odredbu prema kojoj će od iznosa kredita Kreditor ustegnuti jednokratne naknade i druge troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge koja obavlja Kreditor, te je na temelju te i drugih odredbi Ugovora o kreditu od tužiteljice naplatio naknadu za obradu kredita, a pri tome nije naznačeno što obuhvaća naknada za obradu kredita, niti u kojem postotku u odnosu na visinu kredita će ista biti naplaćena. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 12. 2. 2010. naplatio tužiteljici naknadu za obradu kredita u iznosu od 2.011,84 kn, a koja protuvrijednost prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (tečaj 7,53450) iznosi 267,02 eura.

1.3. Nadalje, o ugovornoj odredbi koja se odnosi na naknade nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takova unaprijed formulirana i implementirana od strane tuženika u tipskom ugovoru, a na koji tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja. Tužiteljici uopće nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri, pa je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna, te ne proizvodi pravni učinak, te ističe da prema odredbi čl. 81. st. 1 Zakona

o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje ističe da sukladno odredbi čl. 323 st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), u slučaju ništetnosti ugovora/ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora/ugovorne odredbe. Slijedom navedenog, a sukladno odredbama čl. 1111. st. 1., u vezi odredbe čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, tužiteljica potražuje od tuženika isplatu onog što je primila odnosno više naplatio od tužiteljice na osnovi ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i to sa zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja naknade do isplate i naknadom prouzročenih parničnih troškova.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti te navodi da nije sporno kako je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio Ugovor, no smatra da je sprono jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Smatra da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima.

2.1. Tuženik prvenstveno ističe i prigovor zastare tužiteljevog novačnog potraživanja, te navodi da ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz čl. 376. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da je u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržana odredba koja je tužitelju navodno prouzročila štetu, tuženik smatra da je očito da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Isto tako smatra da je sukladno čl. 372. nastupila zastara i ako bi se postupak pravno kvalificirao kao povrat mjesečnih anuiteta. Ako bi se pak postupak kvalificirao kao stjecanje bez osnove, prema stavu tužene, opet je tužbeni zahtjev u zastarni, jer petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu tj. 13. 2. 2010., a kako je tužba podnešena 6. 7. 2026. to smatra da je tužitelj zakasnio sa svojim tužbom i po ovom osnovu.

2.2. Tuženik u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem odredbe o ulaznoj naknadi ističe kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl. 3., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Nadalje smatra da je potpuno jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka.

2.3. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Tužiteljica se svojim podneskom od 18. 9. 2026. u odnosu na odgovor na tužbu tuženika protivi svim navodima iz odgovora na tužbu smatrajući ih u cijelosti neosnovanim, posebno ističući kako se nije pojedinačno pregovaralo o navedenim odredbama ugovora, jer se radi(lo) o dijelu standardnog/tipskog ugovora o kreditu koji je izrađen upravo od strane prednika tuženika, pri čemu tužiteljica nije bila u mogućnosti niti je mogla utjecati na sadržaj ugovora, pa je posljedično takva ugovorna

obveza dovela do neravnoteže u pravima i obvezama tužiteljice kao korisnika kredita u odnosu prema banci. Stoga predlaže i nadalje saslušanje tužiteljice na okolnosti sklapanja ugovora o kreditu u svojstva potrošača.

4. Na održanom ročištu kod ovoga suda 8. listopada 2026. tužena ističe kako ne osporava visinu tužbenog zahtjeva i navodi da je stoga nepotrebno provoditi financijsko – knjigovodstvenog vještačenje, te je tužiteljica budući tuženik ne spori visinu tužbenog zahtjeva povukla prijedlog za provođenjem financijsko – knjigovodstvenog vještačenja.

5. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u presliku Ugovora o kreditu broj: 0000009112 sklopljenog 12. 2. 2010. (list 5-11), prijedlog tužitelja za mirno rješenje spora i zahtjev za dostavu dokumentacije (list 12), obavijest tuženika o dostavi dokumentacije (list 13), knjigovodstvenu karticu (list 14-23, te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke na zapisniku od 8. 10. 2026. (list 67-69).

5.1. Kako tuženik na ročištu od 8. 10. 2026. i nadalje nije sporio visinu tužbenog zahtjeva, to sud nije niti provodio financijsko – knjigovodstveno vještačenje smatrajući da je iznos nesporan.

6. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je ugovor o kreditu zaključila s prednikom tužene banke 12. 2. 2010. u svrhu adaptacije kuće. U to vrijeme nije imala otvorenu firmu niti obrt niti udio u trgovačkom društvu. Kredit nije koristila kao poreznu olakšicu. Za ovu banku se odlučila jer je imala otvoren tekući račun kod ove banke. Nije zatražila kredit u CHF već su joj ponudili i sugerirali kredit u ovoj valuti kao najpovoljniji. U banci su joj pripremili ugovor kao gotov obrazac koji je samo trebala potpisati. Nije mogla pregovarati oko pojedinih odredbi ugovora, mogla je eventualno odlučiti o roku otplate kredita. Ovo je bio kredit po principu uzmi ili ostavi. Kod zaključenja ugovora o kreditu za naknadu su joj spomenuli da ju mora platiti i da će se ona ustegnuti od iznosa kredita. Naknada za odobrenje kredita je bila naplaćena odmah iz kredita prije isplate. Ne sjeća točno o kojem se iznosu radilo, ali zna da je bio za nju velik, a o visini naknade nije mogla pregovarati. Ugovor je pročitala i uočila tu odredbu o naknadi, ali joj nisu ništa posebno pojasnili samo da se radi o naknadi koja je moram platiti prema odluci banke, a odluku nije vidjela.

7. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi članka 8. Zakon o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP) sud je utvrdio slijedeće:

7.1. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao davateljem kredita zaključio ugovor o kreditu dana 12. 2. 2010. na iznos od 6.900,00 eura. Nesporno je da su od strane korisnika kredita u cijelosti podmirene obveze proistekle iz navedenog ugovora o kreditu.

7.2. Između stranaka je sporno pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na naknadu za obradu kredita, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana.

8. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbe Ugovora o kreditu sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07 – dalje: ZZP/07) koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

8.1. Prema odredbi članku 96. stavak 1. ZZP/07 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

8.2. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe i usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi članka 98. ZZP/07.

8.3. Odredbom članka 102. stavak 1. i 2. ZZP/07 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

9. Analizirajući spornu odredbu točke 3. Ugovora o kreditu uz uvjete koje odredi Kreditor, sud je ovdje primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine RH br. 79/07 i 125/07, nastavno: ZZP/07) koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu tj. na dan 12. 2. 2010.

9.1. Prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba članka 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14., 110/15. i 14/19.) koji je usklađen s Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva). Prema članku 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz daljnje odredbe članka 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor o tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

10. Na temelju dokaza izvedenih tijekom postupka, a polazeći od naprijed

navedenih odredbi, proizlazi da su odredba o naknadi za obradu kredita uz uvjete koje odredi kreditor sadržane u dijelu pod odredbom članka 3. Ugovora o kreditu ništetne.

10.1. Naime, navedena odredba je nepošteno ugovorena u smislu članka 96. stavak 1. ZPP/07 slijedom čega je ista i ništavna sukladno članku 10.2. stavak 1. ZPP/07. Osim toga po zaključku suda navedena odredba ne prolazi test poštenja obzirom je cjelokupan rizik prebačen samo na jednu stranu tj. na tužitelja koji u cijelosti ovisi o volji tuženika. Na odluku banke tužiteljica apsolutno nije imala mogućnosti utjecaja.

11. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik nije s uspjehom osporio navode tužiteljice da se o spornim dijelovima ugovorne odredbe iz članka 3. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužiteljica kao korisnik kredita nije mogla utjecati na sadržaj navedene odredbe, stoga je po shvaćanju ovoga suda sporna ugovorna odredba zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su zbog toga ove odredbe ništetne u smislu članka 87. stavak 1. ZPP/03.

12. Imajući u vidu naprijed citirane zakonske odredbe i iste dovodeći u vezu sa iskazom tužiteljice, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

13. Kako je tužiteljica prilikom ugovaranja kredita zbog ništetnosti odredbi o naknadi obrade kredita platila iznos od 267,02 eura (2.011,84 kn), a koji iznos tuženik niti ne spori, to je sud obvezao tuženika na isplatu navedenog iznosa kako je to odlučeno u izreci ove presude.

13.1. Tuženik je po osnovi odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05., 41/08., 63/08., 134/08., 78/15., 29/18., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO) obvezan vratiti tužiteljici navedeni novčani iznos i to zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, s tim da je kamata određena sukladno odredbi članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a.

14. U odnosu na prigovor zastare istaknut od strane tuženika, isti je po zaključku suda neosnovan. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Imajući u vidu da odluka ove presude još nije pravomoćna, pa nije počeo niti teći petogodišnji zastarni rok, neosnovano tuženik tvrdi da je zahtjev za isplatu utuženog novčanog iznosa zastario.

15. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

16. Odluka o naknadi troškova parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. u svezi sa člankom 155. ZPP-a. Tužiteljici je sukladno označenoj vrijednosti predmeta spora i važećoj Odvjetničkoj tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., 126/22., 151/22. i 138/23.) odobren trošak i to: trošak prijedloga za mirno rješenje spora u iznosu od 50,00 eura, za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eura, za sastav dva

obrazložena podneska i to od 18. 9. 2026. i 1. 10. 2026. svaki u iznosu od 50,00 eura, za zastupanje na ročištu od 8. 10. 2026. u iznosu od 50,00 eura, te za pristup ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura, što uz pripadajući PDV u iznosu od 68,75 eura čini ukupan iznos od 343,75 eura.

16.1. Tužiteljici je također priznat uplaćen trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 15,00 eura, tako da je tužiteljici sveukupno dosuđen parnični trošak u visini od 358,75 eura.

16.2. Tužiteljici nije odobren zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura iz razloga što je tužiteljica ovog troška oslobođena obzirom na Zakon o izmjenama zakona o sudskim pristojbama i to članak 11. stavak 1. točka 20. istog Zakona prema kojoj potrošači kao stečajni dužnici i tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa imaju pravo na oslobođenje na plaćanje sudske pristojbe, a kako tužiteljica ovaj trošak nije niti platila, to je u ovom dijelu tužbenog zahtjeva odbijena.

U Vinkovcima 15. listopada 2026.

Sudac
Snježana Kozina

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Ivan Kalauz, Vinkovci – pun. tužitelja
2. Odvjetnik Belizar Tomaić, Osijek – pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-b30ae**

Kontrolni broj: **0d622-540ae-205a7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.